

Anete-Marleen Siimon

Päev 28

Keset Siberi külmetavaid jääkõrbeid.

Viimane lootusekiir kustus eile hommikul, kui pidin nahka pistma oma viimase tüki leiba. Nüüd leban keset lumehunnikut ja ootan soojust. Ta tuleb varahommikul ning tema jääne puudutus kõrvetab mind. Ta on helge ning ta ümber on valge uduloor (võibolla on asi lumes, mis nii rõõmsalt mulle vastu sätendab). Ja ootamatult tabab mind rahu, see igavene.

Alles paari tunni eest istusin ma kõrgel mägedes
ja ihkasin alla- praegu kihutan sügaval maapõues ning tahan üles.

Lumi toob mulle rahu
vabaduse
me omistame ise asjadele tähendusi,
tuimalt.
Ilma, et need asjad tahaksid tähendatud olla.
Aga teisiti ei saa.

Tiivad kokku kleebitud,
võid hüpata puu otsast alla,
kuid tühine enesetapp vaid see
Tuuled undavad ja lukustavad kõrvu.
Pitsitavad trummikilesid näpitsatega.

Tuul ära kandis mu kõne
häälepaelu kui spagette neelasin.
Kurgupõhja sõnad korisema jäid
neid enam kätte ei saanudki.
Ajasin taga musta kassi.

Miks joosta nende eest, kui halb õnn jälitab niisamagi.

Rinnus pitsitamas valu
surub hingamise kinni
vajutab oma külma käe rinnale
ja teravate küüntega sügab hinge
kraabib ukse taga kui kodutu kass.

Taas istub oksal ta
(see raksatab)

Ootan ja loodan, et tuleksid hilja kui just varem ei taha.
Lumi sädeleb vastu ning taevas siravad tähed, neil kahel vaatel vahet teha on keeruline.
Sammun edasi, aga süda on ikka valus, miski murdus,
mu hing andestust palub.
Kui vari ta käib mu kannul ja hirmu silmadesse pillub.
Vaikus kurdistab mu kõrvu ning krõbe lumi nutab talla all.
Oksa pragin. Ajude ragin.
See mäng viimse mõistuse viib. Hingamine kiireneb,
käed kütavad kui ahi, ehmatusi põhjustab
väiksemgi sabin.

Tunnen end kui vastsündinu mõned hetked peale seda, kui tema nabanöör on katki lõigatud.
Ainus side oma turvalise keskkonnaga on katkestatud. Mälestused soojusest ja hellusest
haihtumas tema peast. Võõras tädi hoiab teda oma käte vahel. Tahaks selle tädi endast
võimalikult kaugemale tõugata. Tahaks prantsatada maha, kukkuda alati jalgele nagu kass ning
jätta haigla seinad selja taha. Joosta sinna laia maailma, joosta pimedasse metsa, võibolla
langeda mõne hundi või ilvese saagiks. Olla tühipaljas uluk oma sündsuses ja puhtuses, ei
midagi muud, ei mingit isiklikku viha oma saagi vastu, ei ärritust. Puhas iha, ellujäämisinstinkt.
Võimalik, et leian sealt mõne maja, kus oma ülejäänud elupäevad mööda saata, linnulaulu,
paari kitse ning mõne argliku haavikuemanda seltsis. Olla eemal kogu maailmast, aga olla veel
lähemal oma hingusele. Elada koos teiste loomadega metsistunud inimese elu. Kaaslaseks oma

mõtted, aga mitte need hirmutavad ja kisendavad mõtted, vaid inimolelust toetavad, tasakaalustavad mõtted. Leida tõeline mina ja tulla temaga elust läbi sümbioosis kui mükoriisa. Seda mu hing ihkab...vist. Aga ma ei saa, sest olen kõigest imik. Tühipaljas laps ihult ja hingelt, kes ei saa sammugi astunud ilma abita, kes peab õppima mõtlema ja rääkima. Aga õigesti mõtlema.

Armastusest vihkamiseni on ainult üks samm. Ma armastan ja seetõttu pean ka kaduma, sest teile on nii parem, minule ehk mitte, aga mu ego on juba kaua piisavalt suur olnud, et seda kõike edasi lükata. Enam ei saa. Enam ei tohi. Ja nii ma teengi, lähen ja enam tagasi ei tule. Karjun ja loobin asju. Ütlen, et põlastan sind kogu hingest, aga sa ei kuule mu hüüdeid. Sa ei kuule, kuidas mu vaevu põksuv süda karjub su poole. Karjub ära oma hääle, tahtes sellega öelda, kui väga ta sind armastab, kui väga ta sind mõistab ja sinust aru saab ja just seetõttu sind rahule jätab. Mu süda lööb ikka veel sulle, peale seda kõike, ikka veel. Ma saan temast aru, kuigi ei taha sellega leppida ja nii am tema vastu häält ja kätt tõstangi. Tõstan ka sinu, kuid kõige rohkem ikka oma südame vastu.

Varem ma vihkasin sigarettide lõhna.
Praegu on selles midagi tuttavat ja kosutavat.
Ma vajan huultel üht puudutust õrna.
Hingetõmmet sisse, ruttavalt.

Unustamises ei tunne inimene piire,
igal juhul mitte selliseid nagu on kahe riigi vahel.
Unustamises ei kohku inimesed millegi ees,
nad on valmis läbima palverännakuid ja nälgima.
Aga kas mäletamine pole just see, millest inimene koosneb?
Kas just see pole müstiline faktor, mis vormib ahvist inimese?
Kas võib see teha uuesti ka inimesest ahvi?

Surm armastab meid rohkem kui elu.
Sest elu ei jaksa ära oodata, et saaks su keha üle anda
ja koormast vabaks saada.
Surmahaldjas on valmis ootama aastakümneid, aga ta ootab.
Ja alati sa tead, et ta on seal.
Et ühel päeval nõuab ta sind oma rüppe, sest pääsu sul pole
ja ta tuleb kindlal sammul, kõik takistused eest raiub.
Ta hoiab su juukseid, kui poti kohal oksendad.
Ta jälitab sind pimedatel tänavatel kehastades kahtlaseid mehi.
Seisab iga läbitud kilomeetri lõpus ja talletab kõik mälestused.
Et viia sind oma pehmes embuses tagasi koju.
asetada pehmele aasale.

Maasikavahust. Suhkrust. Ja jahust.

Vahetevahel ma mõtlen.
Nõuks võtnud, et olen tehtud suhkrust ja jahust ning maasikavahust.
Mu pealispind on kare kui liivapaber.
Silmad vaatavad imetlusega kõike mu ümber,
sest minu sees elab laps. Selline 5-aastane,
kes igatseb kassi, koera, lehma ja lammast.
Ja ta lustib paljajalu sööti jäetud maadel,
rohi on pikem kui silmapiir.
Aga ta ei lase end segada puukidest ning sipelgatest,
sest ta on väike, kuid nemad veelgi pisemad.
Ja teda ei sega, et põllul nuumab toonekurg omale toitu.
Sest ta armastab neid kõiki ühtviisi.

Kui vihma sajab, tõstab ta vihmausse lombist välja,
sest on õppinud vigadest
Veel päris väike olles arvas ta, et vihmaussidele meeldib vesi.
Veel ei teadnud, et see hoopis lämmatab neid,

aga see pole ka tähtis, sest ta soovis vaid head.

Nii kaua, kuni suudab ta tõsta oma kinganinadelt pead,
elab ta mu sees ning andestab vead.

Et saaks ühel päeval jälle süüa vanaema maasikavahtu.

Hingeredoksreaktsioon

Näen õhus vaid põlemise saadusi
ning söögisoolas tavalist naatriumkloriidi,
oblikates ning rabarberis neerukivisid
ning kreemis emulgaatorit,
seebis estri ja alkoholi hüdrolüüsi
ning pakendites erineva pikkusega süsinikahelaid.
Virmalistest aatomitevahelisi füüsikalisi põrumisi,
päikeses surevat tähte.

Teadus hävitab inimeste hinged.

Päevi vannis ligunenud keha,
roiskunud liha pehmetel luudel.
Kostub hüsteeriline naer.
Meeleheide. Säilitusaine ajule.
Suletud silmad, mille taga tuhmunud iirised,
miniaturne rahu voogamas kortsudel.
On aeg tõusta.

Hingemõrv

Päikesekiirte kõverused joonistavad mu näole kortse.
Tuuleiilid sosistavad mulle kõrva,
kasutavad mu peal oma loitse.
Pehme sammal kõditab mu varbaid,
erinevad aistingud mängivad mu närvikeeltel.
See on hingemõrv.

Nii lihtsalt on

Ma töötan ja töötan ja lõhun ja loon, aga uueks ei saa.

Küüned haaravad juuksepahmakaid, pisarad silmist langevad, aga uueks ei saa.

Vihkan ja valetan, armastan ja haletsen, aga uueks ei saa.

Proovin ja ootan, soovin ja loodan, aga uueks ei saa.

Vanaks ma jään.

Ma ei saa sulle kunagi sõnades kirjeldada, kui ilus on tuiskav lumi. Kui turvaline on viliseva tuule eest peidus olla. Ma ei saa sulle kunagi edasi anda, mis tunnet tekitab minus ritsikate sirin ja tähed suveöises taevas. Mulle teeb haiget, et kevadine päike ei paita su põski nii nagu ta minu omi hellitab. Mul on kahju, et sa ei näe kunagi mu hinge sisse. Sest see on midagi hoopis teisest dimensioonist. Sa ei kuule seda sama helinat, mis vibreerib minu südames kui pianist oma sõrmedega klahve puudutab, kui harfimängija võlub oma näppudega esile midagi nii ilusat. Midagi, mis puudutab mu hinge rohkem kui ühe korra, tema kõige sügavamatest soppidest.

Sa ei taha.

Su sinivetes pisarad

ma pühin paljaks põrmuks.

Et maha kanda saaksin ma

oma hinge sinu rõõmuks.

Lõikan teravalt kui klaas, kuid oma südamesse.

Kui mind kutsud taas,

siis tea,

et hüppan pimedusse.

Palavikust ägiseb mu voodi.

Valgus langes läbi klaasi, kuid mina murdusin.

Luud ja liigesed, kõik organid justkui üles poodi.
Antud vaatepildist,
ka kõige kõvem tarduks siin.

Isegi kui ma ei armastanud oma lapsepõlve kõiki hetki, isegi kui see polnud roosiline. Siis on see mulle ikka kallis. Koduga kipuvad olema need lood, et ta ei pruugi olla perfektne. Seal on väga palju valusaid mälestusi ja õppetunde, aga see on kodu ja sa armastad teda ikka, sest ta võtab su alati avasüli maailma hoopide eest varjule.

Sellel linnul on unelmate nägu
Mu mõte tema tiivalaksatuses laiali hajub.
Meeled hägustunud, ta varjab munarägu
ja paljajalu rannaliivalt otsib oma kodu.

Sõprus on nagu hapu õun. Kui võtta ta otse puu otsast, siis ei ole temaga väga midagi teha, ta on hapu. Aga temast saab suurepärase õunakooki. Ka sõprusega on nii, et sellega tuleb teha tööd ja näha vaeva, et ta võtaks nauditava kuju.

A4

Paberileht on nagu inimese elu- puhas. Iga päev võib ta pöörata uue lehe, aga ta ei tee seda, sest paber seisab laual. Ja ei tule inimese juurde teda paluma, et viimane teda keeraks. Inimese elu on sama tühi ja tühine kui see paber. Kui just ise ei võeta kätte kirjutusvahendit, et ta mõlemalt poolt täis kirjutada.

Betoon

Peaga vastu seina
heledat valgust talla alla.
Ses peatükis end iroonia peidab.
Ja poeb sõnade vahele, ridade alla.
Läbi elutee ma kannan end kaante vahele.
See mu vabadus ja vangistus.
Kaks ühes šampoon & palsam.
Mõni haiglane ängistus,
paistab veelgi magusam.

Tema kollakad käed ja pikad sinakad, külmad küüned sirutasid end minu puusani. Need käed olid kõhedad, paganama kõhedad, just nagu oleks vanakurat ise allmaailmast üles roomanud ning otsinud konksu, mille taha end selles maies ilmas kinnitada. Tegelikult ei meenutanudki need saatanlikud krõnksud käsi, vaid raagus puid, kämbлайd. Lihtsalt oma inimlikus oletuses tegin ma järelduse, et need peavad olema käed. Sest ükski teine organ ei suudaks minus sellist reaktsiooni tekitada, ükski teine organ ei suudaks panna toime sääraseid rõlgusi. Tema silmavalged olid samuti kollased, huuled kuivad ning lõhenenud. Siis oli mul diagnoos paigas, tal on maksaprobleemid ning erinevate eluks vajalike mikroelementide puudus, sellest diagnoosist oli küll vähe abi antud olukorras. Kuid minu alateadvus on lihtsalt nii programmeeritud, midagi pole parata. Isegi oma surivoodil protsessib ja töötleb mu aju informatsiooni nagu arvuti. Tulles tagasi aga praegusesse olukorda võiks öelda, et alati saab hullemini, kas ma tahan teada kui hullusti, see on juba omaette küsimus. Seejärel tegi väike saatanlik kujutis ootamatu käigu ning tõmbas mind lae alla kätt-pidi rippu, kogu keharaskus lasus nüüd mu randmetel, samas said mu hüppeliigesed puhkust, sest jalad ei kandnud mind enam ammu. Koosmõjus peahaavaga, mille ma võitlushoos endale hankinud olin, oli see mõrvarlik kombinatsioon. Möödus mitu tundi, enne kui kägarik vari oma urkast välja tuli ning uuesti minu kallal toimetama asus, ta pakkus mulle mingit jooki plasttopsis, mis lõhnas nagu tavaline vesi. Ta jootis selle mulle sisse ning ma tundsin tapvalt mõru maitset. Seejärel jäi kõik ootamatult vaikseks ning ma tundsin, kuidas silm hakkab kinni vajuma. Maaailm mu ümbert oli kadunud ning mulle sai selgeks, et tagasiteed enam pole. Samas oli mul põrgulikult huvitav

selle ebamaise olendi seltsis, sest tema keha eiras peaaegu kõiki eluslooduse reegleid. Kuna me olime veetnud koos juba palju aega, oli mul olnud rahulikult aega teda silmitseda ning uurida. Mida targemat mul selles vangistuses ikka teha oleks olnud. Oleksin ma olnud kodus, oleks ma viinud ta oma keldris asuvasse laborisse ning ta laiali lahanud, nüüd oli olude sunnil saanud hoopis minust tema katsealune. Kui mu silmad olid lõplikult sulgunud ning raskustunne saabus kergus käevangus, sest seltsis on ju segasem, siis mõistsin, et on aeg minu elu viimaseks diagnoosiks- surm. Hoolimata sellest, et üks korralik arst teab, et ennast ise ei tohiks diagnoosida, kuna sa pole võimeline säilitama objektiivsust, olina ma selles diagnoosis üpriski kindel.

Rebitud liha luudelt, aetud vardasse.
Kuldses valguses.
Mahl tilgub sütele.
Peeglikillult peos, vastu kumab nägu.

Teisel pool vett, me käed kohtuvad,
teisel pool vett, me hinged on samad.
Teisel pool vett tuul meid kokku lohistab,
kuid me seisame
teine teisel pool vett.

Ja jälle sa lähed

ja jätad mind.
Ma pühendasin sulle oma keha.
Need lõikehaavad peegeldavad pimedat truudust sulle.
Kui sa nende kohta küsid, ma ei vasta.
Kui tuled tagasi, ma ootan avasüli.
See on viimane kord. Nüüd on kõik. Enam ei.
Ütlen endale juba kümnendat korda.

Ainus, mida ma soovin on kasvõi üks pilk mu poole.
Üks selgitus, et lugesin sinust välja midagi, mida seal pole.
Üks lause, et sa ei soovi mind enam.
Et minu hing saaks vabaks olgugi, et kustutad selle ära.
Tean, et aeg on minna,
kuid valus on vaadata iga päev peeglisse
ja näha seal sinu nägu,
sest mu süda on teisel pool peegeldust.

Aeg ei paranda haavu, vaid uhub need mälestuste randa,
sest mälestustes on kõik ju palju ilusam.
Ja sinu valust saab ilu.
Midagi, mis sind hoiab, kaitseb ja vajab.
Mälestused vajavad sind, ajalugu vajab mind
ja see hoiab,
see täidab
ja see pädeb.

Ma tahaksin anda oma pea su käte vahele.
Ja lasta sul see kaheksasse keerata.
Hammustada jäljed minu randmetele, et rõhk pääseks valla.
Torka mu küünte alla nõõpnõelad,
nii palju kui mahub, täpselt parasjagu, et adrenaliin mu verre voolaks.
Süda peksab, silmad on pahupidi, kõhus keerab.
See hetk on käes.

Meid eraldab klaas,
mis vahel on kilest.
Teinekord aga terasest,
mitte seetõttu, et meil oleks seda vaja,
aga see on sinna pandud.
Ära vaata mind nende silmadega,
ära puuduta mind nii.
Mu süda ütleb, et see lõpp ei saa olema ilus
nii ei saa see jätkuda.
Mu hing nutab,
aga vaim naerab iga kord kui sind näen.

Lactobacillus

Kui ma olin väike, siis oli minu isa üks neist, kes läks poodi piima järele.
Ja nüüd on mul laktoositalumatus.

Maa on eksistentsi surnuaed,
mis aitab vannitada tulevikku.
Mineviku müürib seintesse
ja tuleviku mähhib kividest rätikusse.

Tantsib ja kargab
endasse tõmbab
kannaga võllas.
Nii on kergem,

seda ta kardab.

Hingehind

Pole kunagi ta tähendust otsinud,
vaid alati vaikselt oodanud,
et tuleks laululind
ning kerglasel meelel mu kannatused lauluks seaks,
et tuleks vihm
ning temaga koos imbuks maasse kõik viha,
et kevadised sulaveed uputaksid kõik kaldad kurbusega,
et päike ei tõuseks enne, kui on loojunud mu mõtted.
Kuid lilled õitsevad ikka
ja linnud ei hooli minust.
Tuul puhub endiselt
ja kannab mu kõrvulukustava vaikuse laiali.
Nüüd ma tean,
elu nõuab hingehinda.

Lammas hambasse puhus
ja mina loll teda uskusin,
mu tõe oma lõugu võttis
ja ampsas peale rohelist,
süütuse õndsat kehastust.
Kalpsas üle lagendiku, läbi metsa koju.
Ja minu maha jättis,
see roju.

Ooteruum

Meid pandud ootele on peenramaale.
Istume käed rüpes, ei tee midagi.
Kuid vahest sellega teeme rohkem kui ehk vajagi.

Headus ei vii elus edasi,
headus ei maksa arveid,
ei oota iga päev koju,
ei armasta.
Headus hukkutab,
kõrgelt kukutab,
näoga vastu tellist
sellist, mille krohvi maitse eal ei unune.

Rümp

Justkui mu hinge välja venitab,
alla neelab kui nätsu
jääb söögitoru seintele kleepima.
Lõikan lahti kaela kuni kopsudeni,
võtan kõik välja
ja lasen end verest tühjaks, kui sea laiba tapamajas.
Minust saamas on tühipaljas rümp.

Kohmetu ja kao

Näpistab raev,
suur kurbus.
Küljelt pitsitab külm.
Kiirrong, astu peale, astu maha,
millal ainult tahad.
Kohmetub ja kaob.

Mõtted käivad pöörduksest,
aeg jälitab.
Jookse, lippa, kuni jalad kannavad.

Lõpuks kukud ikka maoli maha.
Kohmetud ja kaod.
Kraabin küüned verele,
häälepaelad karjutud marraskile.
Siplen ja rabelen, pundar tõmbab kokku.
Silmad pimedad, pea udune.
Varbad tuimad,
sopasegune veri kuumab venides.
Kohmetun ja kaon.

Üks pluss üks on üksteist.
Mina olen üks teist ja sina üks meist.

Kolm pluss seitse on kakskümmend üks,
kaks on alati koos ning üks on üks neist.

Kolm on kohtuseadus,
kolmas, see karistab.

Ma nägin maad ja taevast,
palgeid pisarail.
Raskest tööst ja vaevast,
käsi kobrutamas.
Ei ole antud armu,
nad palusivad taevast.

Ühel päeval

See auk ei ole enam nõnda tume
ja mu pea ei käi ringi kui ma sinna kukun.

Ühel päeval ei ole raskust minu sees
ning kogu maailm ei varise kokku.
Auk ei ole põhjatu
ning ei litsu mind pisikeseks.
Ühel päeval olen piisavalt suur, et astuda samm kaugemale.
Ühel päeval.

Mõtte sund

Ma olen alati kujutanud ette, et mu elu on film. Mõnikord komöödia, mõnikord tragikomöödia, aga vahel ka tragikomöödia. Suurema osa ajast on see siiski olnud õudusfilm.

Kõnnin mööda ühest maja nurgal suitsetavast mehest. Sel hilisel õhtutunnil oleme vaid meie kaks siin maailmas. Võhivõõrad, kuid samas oleks nagu aastaid tuttavad olnud. Mingi veider tundmus kiskus mind tema poole ja anus minult, et ma härralt ühe suitsu paluksin. Ma ei tea isegi miks, ma ei suitseta, kuid minu sees oli kummaline kihk seda siiski teha. Juurdlesin selle mõtte üle kuni oli hilja, hetk oli läbi. Mööda sõitev auto ning kauguses tuigerdav jppdik tuletas mulle meelde, et me siiski pole siin maailmas ainsad. Järgmisel hetkel olin juba kodus.

Järgmisel silmapilgul kulgesin ma õhtuses linnas. Klapid peas ja mahe muusika mu aju kõditamas. Järsku kuulen justkui inimese kõne, kuigi ümbrus paistab tühi olevat. Panen muusika kinni ja inspekteerin olukorda. Dialoog kahe mehe vahel, ma ei kuule täpselt, mida nad räägivad. Rahunen ja lasen välja sügava ohke. Ohke, mille kinni hoidmisest ma isegi teadlik polnud. Seejärel võtan suuna järgmisele jubedale tänavanurgale. Ma olen alati helide suhtes tundlik olnud.

See maa, mis mind nii õrnalt kiigutas.
Oma mullaste kätega kattis ja toitis.
Okastega jalataldu torkis.
Selle maa viljad on hapud
ja puud jässakad.
Aga ta on minu maa,
minu päris oma.

Ühed inimesed

Maksavad šamaanidele, suurtele teadjatele.

Et saaksid puhastatud kehad ja meeled,
juues soolvett ja selle tagajärjel oksendades, roojates.

Et peale kõike seda kogeda elusalt matmist.

Teised oksendavad igal laupäeval tasuta
ja pühapäeval surevad.

Igaühel, omad privileegid.

Armasta,
mind armastamata.

Armasta mind,
armastamata.

Armasta mind armastamata.

Ajas kinni ajurünnak

Me kõik istume ajal perses kinni.

Ajame teda taga, otsime ta saba.

Ülistame kui mingit kuningat.

Käpuli ta ees roomame, ka need kel põlved haiged.

Palume ta armu nagu oleks ta mingi otsustaja.

Aru saamata, et me ise olemegi aeg.

Me loome aega, me sisustame aega, me muudame aega.

Või oli see vastupidi?

Ega see enam suurt tähtsust ei oma.

Ühes teises universumis,

ühel teisel ajal.

Ei ole meie jalanõude paelad seotud.

Ei ole sinu omad mustad ja minul valged.

Ei ole su jalanõude tallad kulunud ning minu omad uued.

Ühes teises universumis kõnnime käsikäes

ja kui su kulunud tallad on aukus, annan sulle enda omad,
kõnnin paljajalu.

Sest sinu jaoks võin ma seda teha.

Ühes teises universumis saame tõeliselt üksteisele silma vaadata.

Jõgi

Mõnel hetkel teeb see mulle rohkem haiget kui teisel. Mõnel päeval on mu pea selge ja siht silme ees, kuid teistel päevadel tunnen ennast kui vargamäe Andres jõe poole suundumas. Ja tõepoolest olen ma jõkke uppunud, oma pisarate ja valu jõkke, kuhu mul pole enam midagi anda, mitte midagi. Sest minu allikad on kokku kuivanud, kuid jõgi vajab pidevalt uut vett, jõgi ei saa seisma jääda, voolu suunda muuta ja ära kuivada lihtsalt sellepärast, et allikad on kuivad. Ja siis tulebki asendada vesi millegi muuga, selle kõrvetava kuumusega, mida päike raiub. Selle jaheda tuuleiliga, mis sügisõhtuid kaunistab. Selle sööti jäetud maaga, mis pole juba sajandeid kedagi toitnud. Ja nii tulebki asendada jõgi tühjusega, sest allikas ei pruugigi kunagi uuesti elule tärgata. Lõpuks jõgi kaob ning puudub igasugune mälestus selle kunagisest hiilgusest ja eksistentsist. Aga maa mäletab, maa ei unusta kunagi. Maa nutab seda jõge taga. Ka udusel suvehommikul on tema vaikseid nuukseid kuulda. Talvel kuulatub ka kõige terasem kõrv, kui seinä praost, mida loodus purenud on, kostub pingsaid vingeid. Maa undab, aga nüüd ta lausa vingub. Ta lausa ragiseb ja naksub nagu selle sama maja põrand, mille seinad on rööbiti ning katus aukus. Krigiseb nagu roheline aed, mille parandamisest loobuti pärast aastatepikkust jauramist. Elu hakkas pihta siis, kui selle maja nõörile riputati viimast korda pesu, kui oli kuulda viimast korda siili sahistamist pimedas aianurgas. Kui viimast korda kasutati väljas asuvat dušši, kui viimast korda tehti lahti vana ning pragunenud topeltaken ja uks kriuksus kinni. Roheline, see külluse värv oli end ammendanud ning vajas uut peremeest, keda mitte

kunagi ei tulnud. Varsti maa aga väsib, ta ei jaksa enam kanda seda koormat ja mäletada absoluutselt kõike. Siis ta karjatab ning maandab end, ta laseb endasse välgunooled, et sisemisi pingeid leevendada, millele järgneb pisaravalang ja päikesepaiste, mis käivitab kogu protsessi uuesti. Mitte kunagi ei loe mälestustes esimesed hetked, vaid viimased, sest need annavad mälestustele elu ja tähenduse.

Süda

Ma astusin arglikul sammul tuppa, süda vappumas rinnus ning kõrvad vilisemas. Pilt silme ees tõmbles kui virvatuli. Jäin ehmunult seisma, kogu põrand ujus põlvini verest. Keset tuba olid käded. Pingsalt surumas verd tilkuvasse südamesse. Iga vajutusega käis minust läbi agoonia karjuv raksatus. Siis sai mulle selgeks. See oli tuttav olukord, ammu unustatud teadmine. Järsku muutus kogu valu ning nähtust tekkinud õõvastus millekski koduseks ja mugavaks. Ma võtsin maast peotäie verd ning määrisin end sellega. Veri paitas igat minu poori, pead, kaela, südant. Ma lasin verel minna tagasi koju. Toa keskel oli minu süda.

Põsed

Mööda põski voolavad soolased pisarad, kukuvad veritsevatele randmetele ning segunevad suhtes 90% veri ja 10% vesi lahuseks. Soolased pisarad panevad haavad kipitama ja kihelema, tahaks neid sügada nagu täisid peas, kuid ainus grimass ta näol on nauding. Kliše, mõtlen. Silmad puurivad kolpa ning paistavad vaid silmavalged, säravad nagu keedetud munad. Hetkel isutab mu käsi haarama kahvli järele, et need munavalged ta silmakoobastest eemaldada ja üheks mõnusaks võileivaks kokku vorpida. Ainus, mis mind takistab on asjaolu, et mul pole leiba, ega kahvlit. Jätan selle mõtte sinnapaika ning astun sellele elavale laibale lähemale. Limpsan ta randmetelt seda soolas-rauast vedelikku ning imen selle tekstuuri igasse oma keharakku, et hiljem ikka meeles oleks. See mälestus saab olema puuritud minu mällu nagu tema silmad oma kolpa. Täna on mul hea tuju seega jätan ta rahule, asetan voodisse lebama. Pühin ta pisarad, lapin randmed kokku ja panen teki peale. Kõrvale asetan klaasi vett ja nipet-näpet toidupoolist. Korraks tema normaalne olek taastub ja ta haarab käega klaasi ning rüügab lonksu vett. Taas rauged aga jõud ning ta vajub justkui koomasse, selisesse transilikku olekusse. Käes olnud klaas pudeneb maha kildudeks. Võtan nurgas oleva harja ning pühin prahi kokku, asetan klaasikillud prügikasti, inimvare tükid. Rinnak käib ühtlases rütmis üles ning alla, roided litsutakse kokku ja seejärel aetakse laiali. Pisikesest trellidega aknast voogab sisse

päikesevalgust, mis paistab otse tekile ning osale tema näost. Peegeldab tema kahvatult nahalt tagasi nii eredalt, et pean silmi kissitama. Vaasekese nahk on nii hele ja õrn, et paistab peaaegu läbi. Viimasena silman sinisena kumavaid veene ta kaelal. Peale seda lähen trepist üles ning sulgen kambri ukse.